

KAMP MOT

EEC

KAPITALENS FELLESSKAP

**EEC
rammer
arbeidsfolk**

KR.1

**Framandarbeidersystemet
i EEC s.5**

**Bonden får halvert
sin inntekt i EEC s.8**

EEC og fiskeriene s.7

**Utdanning
i EEC-regi s.9**

EEC og u-landa s.9

**NORGE
- ET LITE EEC s.5**

Skal vi vente og se?

Etter hvert som EEC-motstanden vokser i styrke, er det en gjenganger som stadig stikker hodet fram i debatten. Hver gang en Høyre- eller Arbeiderpartimann uttaler seg om EEC, heter det:

Det er for tidlig å ta standpunkt nå. Vi må vente til vi ser forhandlingsresultatet.

Vi opplever altså at folk som for lenge siden har tatt klart standpunkt for EEC, på ramme alvor sier at vi må vente med å ta standpunkt.

Utenriksminister Cappelén har på regjeringens vegne godtatt: Romatraktaten (tollunionen, det frie arbeidsmarkedet, de frie kapitalbevegelsene, den frie etableringsretten), de vedtak som er fattet i EEC for å sette traktatens bestemmelser i kraft, og han har godtatt EECs framtidsplaner (Colonnaplanen, Davignon-rapporten, Wernerplanen). (Jfr. Cappeléns erklæring på ministertemøtet i Bryssel 30. april i år.)

Cappelén har godtatt EEC slik EEC er i dag. Vi andre skal vente og se.

Taktikken er klar: Forhandlingene dreier seg om hvordan Norge skal tilpasse seg EEC-systemet. Vi skal tilpasse oss fri etableringsrett, kapitalens frie bevegelse, fritt arbeidsmarked.

Vente-og-se-argumentet har én funksjon: A vri diskusjonen vekk fra det saken egentlig gjelder og over på tilhengers premisser. De vil gjøre det til en diskusjon om forhandlingsresultatet er godt nok til at vi kan si ja. Vi vil diskutere det ved EEC som regjeringen alt har godtatt.

For spørsmålet er ikke om noe er godt nok. Spørsmålet er om vi egentlig vil tilpasse oss det økonomiske og politiske systemet som er EEC. Regjeringen har svart ja. Vi svarer nei.

Er det det arbeidende folket som har reist krav om fri etableringsrett og fritt arbeidsmarked? Nei. Det er kapitalen.

**EEC-
opposi-
sjonen
vokser**

Motstanden mot EEC vokser i styrke. Den samler stadig breiere lag av folket. EEC styrker stor kapitalen. Mektige kapitalinteresser presser på for å få Norge med. Det arbeidende folket er ikke tjent med medlemskap og må derfor samle seg til forsvarskamp.

EEC - superstat for storkapitalen

«Det er vanskelig å si hvilke virkninger EECs regler for etableringer og kapitalbevegelser vil ha for Norge.» St.meld. nr. 92 -69/70.

Det kan benyttes skjønsmessig ligning når det er åpenbart at fortjeneste trekkes ut via kunstige priser på vareleveringer eller teknologiske tjenester, men «det vil vanligvis by på vansker». St.meld. nr. 39 -67/68.

«Det er antakelig forholdsvis lite man i dagens situasjon kan gjøre (med utenlandskapitalen og dens oppkjøp) fra norsk side for å møte denne utviklingen.» St.meld. nr. 39 -67/68.

Utenlandske etableringer i Norge «kan gi oss muligheter for raskere økonomisk vekst enn vi ellers ville ha hatt». Fraksjonsuttalelse fra DNA.

«Komiteen har ikke kjennskap til at utenlandske bedrifter har fått betydelig økonomisk-politisk makt, eller at det har oppstått situasjoner der det kunne hevdes at den norske stats muligheter for å regulere de utenlandske foretaks virksomhet har vært vesentlig svekket.» (Formuesfordelingskomiteens innstilling.

Regjeringa har søkt om forhandlinger med sikte på norsk medlemskap i EEC. Det holder på å reise seg en proteststorm i det norske folket mot dette. Anti-EEC-arbeidet blir organisert, og får stadig breiere tilslutning.

Ikke markedsspørsmål

Mange sier at når det eksisterer to handelsblokker i Vest-Europa, EFTA og EEC, er det beste å slutte med sammen. En tollunion er bedre enn to.

Dette er bare lureri! Vi er ikke imot EEC fordi det er en handelsblokk. Vi er imot medlemskap fordi det dreier seg om mye mer enn et markedsspørsmål. EEC er mye mer enn et Fellesmarked. EEC holder på å bli bygd ut til en politisk og økonomisk union.

Byråkrati og kapitalmakt

Dersom Norge går inn i EEC, vil styringsverket bli underlagt byråkratiet i Bryssel. Det betyr at demokratiske rettigheter det arbeidende folket har tilkjempet seg blir enda mer utvilt enn i dag, EEC er et vern om de frihetene storkapitalen har tilkjempet seg i Roma-traktaten. Kapitalen blir stadig sterkere konsentrert, og det er storkapitalen - monopolene - som står i EEC som i Norge.

EEC har ingen demokratisk oppbygning. Ministerrådet og Kommisjonen bestemmer alt. Parlamentet er bare en prateklubb uten noen som helst myndighet. EEC er oppbygd fullstendig etter monopolkapitalens ønsker. Den prøver ikke engang å late som om det er folkestyre i EEC.

EEC har overnasjonale organer som skal bygges ut til en overnasjonal regjering, en overnasjonal domstol og et overnasjonalt statsbyråkrati. EEC skal få felles pengevesen og myntenhet. EEC skal bli en overnasjonal stat.

Den staten vil det arbeidende norske folket ikke inn i. Det er en stat som ikke tjener arbeidsfolks interesser.

Det er lett å vise det: Roma-traktaten, som er EEC's "grunnlov", bygger på 3 "friheter". Fri etableringsrett, frie kapitalbevegelser og "fritt" arbeidsmarked.

Frihet for hvem?

Hvem har bruk for fri etableringsrett? Ikke arbeidsfolk. Norske industriarbeidere, funksjonærer, fiskere og bønder kan ikke opprette bedrifter i Frankrike eller kjøpe opp Kruppverkene. Franske og tyske arbeidsfolk kan ikke etablere bedrifter i Norge.

Bare storkonsernene har bruk for fri etableringsrett og frie kapitalbevegelser. Den vest-europeiske monopolkapitalen vil gjerne etablere seg i Norge. Utlendinger hadde kontroll over 15 % av den norske aksjekapitalen i 1962. I 1968 var 32 % av norsk industri under utenlandsk kontroll. Det viser hvor fort landet vårt blir kjøpt opp. Det var EFTA-statene og USA som hadde økt kontrollen sin. EEC-landa hadde ikke økt sin aksjekapital i Norge. Det som skjer om Norge blir medlem av EEC, er at også monopolkapitalen i Vest-Europa rykker inn for fullt.

I Norge har vi ikke så mange storkonserner. Men noen store har da også vi. De er ivrige etter å få etablere seg på kontinentet for å komme inn på et større marked. De vest-europeiske og de norske storkonsernene har felles interesse i å få Norge med i Fellesmarkedet.

Medlemskap i EEC vil gi fritt spillerom for storkapitalen. Statsbyråkratiet blir styrket. Dette er to sider av samme sak. Statsbyråkratiet tjener først og fremst storkapitalen både i EEC-landa og i Norge. Kommer vi inn i EEC, vil de begge få større makt og arbeidsfolk få mindre makt. De fagorganiserte får enda mektigere herrer over seg og blir utsatt for skjerpet rasjonalisering og effektivisering. Bønder og fiskere blir rasjonalisert vekk. Bygdene blir avfolket. Småkjøpmenn og småbedrifter blir utkonkurrert. Det vil særlig ramme distriktene.

Alle grupper av folket - unntatt monopolkapitalen - kommer til å li under skjerpet dyrtid og større skattebyrder. Sterkere byråkrati og sterkere kapitalmakt, mindre folkestyre og økt utbytting - det vil EEC gi oss.

Konsekvensene for Norge

Stadig flere norske bedrifter er blitt oppkjøpt - og fungerer som datterselskaper under internasjonale storkonserner. Ved hjelp av liks manipulering kan overskudd trekkes ut av landet. Vi siterer Formuesfordelingskomiteens innstilling:

- 1) Moderselskapet kan i sitt mellomregnskap med det norske datterselskap ta vederlag for sine varer og/eller tjenester som ligger på topp av markedspris til enhver tid. Det norske selskaps fortjenestemuligheter reduseres da betydelig.
- 2) Moderselskapet kan omvendt ved kjøp av norsk-produserte varer jevnlig betale markedets laveste pris - eventuelt yte lavest mulig vederlag for utført arbeid (f. eks. føreling) eller tjeneste (f. eks. befrakning).
- 3) Moderselskapet kan kreve høyest mulig rente av lån til datterselskapet.
- 4) Moderselskapet kan kreve høyest mulig vederlag for: a) «Know-how», b) Lisens- og patentrettigheter osv.
- Farlige konsekvenser på den taglig/politiske sektoren: Norske arbeidsplasser bestemmes over av utenlandske storkonserner. Hele fagbevegelsens forhandlingsapparat uhules. I nedgangstider kan et storkonsern «måtte legge ned» en avdeling i «verdens utkant». F. eks. i Norge. Et pennestrek i New York kan få konsekvenser for tusenvis av arbeidsplasser i Norge.

EEC rammer arbeidsfolk

På vei mot Union

Lenge ble EEC-medlemskapet bare framstilt som et spørsmål om handel og tollmurer, mens den langsiktige politiske målsetting ble skjøvet i bakgrunnen. I det siste er det imidlertid lagt fram en lang serie med planer og forslag i ledende EEC-kretser, og alt peker i retning av en politisk sammensmeltning.

I prinsippet er det allerede godkjent planer både når det gjelder finans- og valutaforhold og en felles industripolitikk. Norge har gitt sin tilslutning til Davignon-rapporten, som bygger på felles utenrikspolitiske drøftinger. Klarest kommer unionstanken fram i den såkalte Werner-planen, som lenge var omgitt av taushet i Norge. Sluttmålet er her et felles EEC-organ som skal bestemme over finans- og konjunkturpolitikken. Det skal være en felles mynt, en felles sentralbank, og som en naturlig konsekvens: et felles EEC-budsjett innen 1980. Det vil selvsagt være umulig å føre en nasjonal politikk hvis disse planer en gang blir satt ut i livet.

I vår hjemlige EEC-debatt har det vært uvilje mot å diskutere EEC's framtidsplaner, til tross for at et medlemskap skal være evig. "Vi er ikke i dag invitert til noen politisk og økonomisk union, og debatten hører ikke hjemme her," sa Trygve Bratteli i utenriksdebatten 24. november. Ikke det? Det er grunn til å minne om hva som ble vedtatt på EEC-møtet i Haag 1. og 2. desember 1969, da det ble bestemt å innby bl.a. Norge som søkerland. Slik lød betingelsene: "I den utstrekning søkerlandene godtar traktatene og deres politiske målsetting, de vedtak som er fattet siden traktaten trådte i kraft, og de retningslinjer som er trukket opp for den framtidige utbygging, har stats- og regjeringssjefene uttalt sin enighet om åpning av forhandlinger mellom fellesskapet og søkerlandene".

En rekke ledende EEC-talsmenn er også mer villig til å lette på sløret og fortelle hva slags ønskemål og framtidsplaner som gjør seg gjeldende i Bryssel. Presidenten i EEC-kommisjonen, Franco Malifatti, sier i et intervju med det amerikanske magasinet Newsweek: "...Ved det europeiske toppmøtet i Haag i desember (1969) fattet vi en historisk beslutning om å forvandle Fellesmarkedet til en reel monetær (pengemessig) og økonomisk union omkring 1980... Felles pengepolitikk betyr en eneste europeisk valuta. Det er noe som alle mennesker fatter. Det innebærer at vi gir fra oss en viktig bit av den nasjonale suvereniteten..."

Monetær og politisk forening går hånd i hånd. Det som en dag kommer til å bli verdens mektigste handelsblokk må absolutt også ha en felles forsvars og utenrikspolitikk". Til slutt spør intervjueren: Hvor mange stater kommer til å inngå i det nye Europa? Svar: Vi bygger Europa for slike stater som aksepterer Roma-traktaten.

I EEC-kommisjonens årsrapport for 1969 heter det like klart: Alt dette leder oss i retning av en politisk sammensmeltning. Fellesskapet er allerede politisk i sitt vesen når det gjelder oppbyggingen av institusjonene. Men det er forutbestemt til å bli enda mer politisk, til å øke sine institusjoners makt, til å harmonisere medlemslandenes politikk og til å utarbeide

- skritt for skritt - en utenrikspolitikk på felles grunnlag."

Taktikken er klar: unionsspørsmålet skal bagateliseres helt til Norge er vel innenfor og porten smelt igjen. Derfor er det så viktig å studere uttalelser fra EEC-ledelsen i Bryssel. Her roser man seg av de framtidsmål og det siktemål som en økonomisk og politisk union utgjør. Da forstår vi at den monopoliserte storkapitalen i Vest-Europa vil ha en helt ny stat til sin disposisjon. Det er en stat og en union som ikke vil tjene arbeidsfolks interesser i bygd og by i Norge, og derfor vil EEC-forkjemperne ta kelegge debatten om disse spørsmål.

Forsmak på EEC: DYRTIDA.

Sjelden har det vært så riktig som nå å si at vi har dyrtid. Prisene bare stiger og stiger og forverrer levekåra for arbeidsfolk. Konsumprisindeksen gikk opp fra 110,5 poeng i januar 1970 etter at momsen var innført til 116,5 i oktober. Det blir ei prisstigning på 6 indekspoenng !

Utgangspunktet for indeksen er 1968-prisene som er lik 100. Prisene har altså steget 16,5 prosent på to år !

Arbeidsfolk får stadig føle på pengepungen hva dyrtid betyr. Og hva har arbeidsfolk fått for å kunne opprettholde sine levekår ?

De fagorganiserte fikk lønnstillegg i mars som kompensasjon for prisstigninga i perioden foran. Tillegget ga på ingen måte full kompensasjon. I de sju månedene etterpå økte prisindeksen fra 111,7 i mars til 116,5 i oktober. Det er ei prisstigning på 4,8 poeng. Det er mer enn vanlig på et heilt år. Og det uten at det blir gitt noen slags kompensasjon i 1970, verken full eller delvis. Tariffavtalen blir først revidert til våren. 15. mars 1971 blir det gitt 2/3 kompensasjon. Det vil jo si at dess mer prisene stiger, dess mer taper arbeidsfolk på tariffavtalen. Kapitalen prøver på denne måten å undergrave tariffoppgjøret. Lo-ledelsen har ikke gjort stort for å forsvare arbeidsfolks interesser. For prisstigninga etter 15. mars 1971 blir det ikke gitt noen kompensasjon etter avtalen. På etterskudd kommer Lo-ledelsen med forslag om prisstopp for heile 1971.

Etter hoppene på prisindeksen fram til oktober har vi fått alle avgiftsforhøyelsene som regjeringa gjennomførte fra 16. november på bil, tobakk, alkohol. Det er hovedårsaken til at prisene steg 1,4 poeng i den første måneden med prisstopp, desember 1970.

Indeksen

På toppen av alt dette må vi huske på at indeksen ikke forteller hvor mye utgiftene øker for arbeidsfolk flest. På indeksen teller matvarer (medregnet melk og kaffe) bare 30 prosent. På den gamle indeksen, som blei brukt for vi fikk moms og dyrtid, telte matvarene 40 prosent. Det høyeste tallet er sikkert riktigst for arbeidsfolk flest. Vi kan lage et enkelt regnestykke for å vise hva denne forskjellen betyr. La oss tenke oss at matvareprisene stiger 10 prosent, mens alle andre priser er faste. Da ville den gamle indeksen stige 4 prosent - den nye bare 3 prosent. Og 2/3 kompensasjon for dette ved tarifftillegget, det blir 2 prosent - halvparten av utgiftsøkninga. Og matvarene har steget ekstra sterkt i pris i år. Mens konsumprisindeksen steg 6 poeng fra januar til oktober, gikk matvareprisene opp 9 poeng !

Levestandarden er altså blitt forverret for arbeidsfolk. Bare de som klarer å kjempe gjennom ei skikkelig lønns-

glidning utenom tariffoppgjøret kan forsvare eller forbedre sine kår. Dette skjer samtidig med at produksjonen stiger 4,9 prosent i 1970. Arbeidsfolk får ingen del i de nye verdiene de skaper.

Kapitalen øker profitten

Når arbeidsfolk har fått verre kår, må noen andre ha fått bedre kår. Det har kapitalene fått. De har vellet sine utgifter over på arbeidsfolk på flere måter.

Gjennom sine redskaper regjeringa og Stortinget har de fått skattelettelse. Bedriftsskatten er satt ned samtidig som avgiftene blir økt på forbrukerne. Dermed velter kapitalen statsutgiftene over på arbeidsfolk.

Gjennom dyrtida prøver de å skaffe seg økte inntekter på bekostning av forbrukerne.

Gjennom rasjonaliseringa prøver de å presse produksjonskostnadene ned - og overvelte dem på arbeiderne.

Kapitalen forbereder seg til EEC

Hva skyldes det at kapitalen presser arbeidsfolk - gjennom moms, dyrtid og rasjonalisering - så sterkt akkurat nå?

Det er forberedelse til EEC. Den norske storkapitalen har all interesse av å få Norge inn i EEC. Der åpner det seg et kjempemarked for de effektive, for storkonsernene, for monopolene. Men konkurransen blir hard. Bare de sterkeste overlever. Derfor rustet den norske monopolkapitalen seg til konkurransen i EEC. Ikke ved å sette prisene ned men ved å sette prisene opp. På den måten skaffer de seg økt profitt og styrker storkonsernene sine til konkurransen.

Mer dyrtid

Dersom Norge går inn i EEC, vil vi få mer dyrtid. Det gjelder særlig utgiftene til mat og bolig. Subsidiene på matvare vil måtte falle bort. Det betyr at bøndene får mindre inntekt, samtidig som viktige matvarer som melk, ost og smør blir dyrere. Forbrukerne må betale mer enn 700 millioner kroner ekstra. Vi vil ikke få billigere matvarer fra EEC-landa til gjengjeld. Derimot vil en del matvarer som vi importerer fra land utenfor EEC, bli dyrere. Norge har i dag stort sett lavere tollsatser enn Fellesmarkedet. Går vi inn i EEC, vil korn, sydfrukt, sukker og kaffe få høyere toll og stige sterkt i pris. Rentene ligger mye høyere i EEC enn i Norge. For at de norske kapitalistene ikke skal overføre pengene til utenlandske banker, må de norske bankene sette innskuddsrenta opp. Da må også utlånsrenta gå opp til EEC-nivå. I noen EEC-land er renta 9 - 10 % på utlån mot opptil 7 % i Norge. Rentene må heves med opptil 50 % dersom Norge går inn i Fellesmarkedet. Det betyr at den "sosiale" boligbygginga blir enda mer usosial.

Skattene må harmoniseres etter EEC-standard dersom vi blir medlem. Det betyr at progresjonen må dempes ytterligere. Inntektsfordelinga vil bli enda skeivere enn i dag. Arbeidsfolk blir sterkere belastet både gjennom økte priser og hardere skattepress.

EEC rammer arbeidsfolk

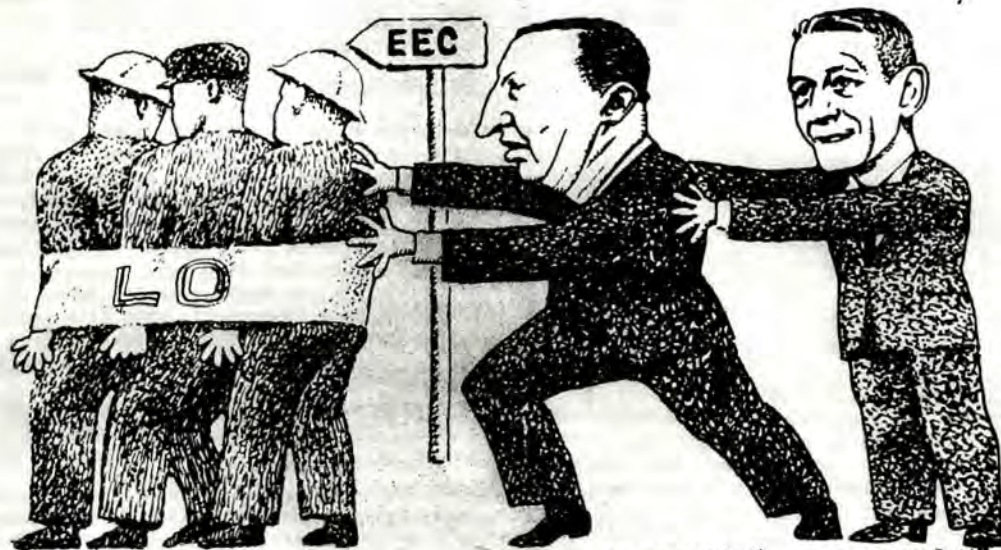
Hva vil frie kapital bevegelser bety for arbeidsfolk

"Hardere kost for streiketruere", er overskriften på følgende lille (og bortgjemte) notis i Arbeiderbladet 5/11:

"Ford-England har overlatt produksjonen av ventildeler til en fabrikk i Vest-Tyskland. Årsaken til dette var at den engelske underleverandøren truet med streik. En streik ville bety produksjonsstopp for typene Escort, Cortina og Capri. Ukentlig mottar Ford-fabrikkene 75 000 ventildeler fra dette firmaet. Produksjonsutstyret, som eies av Ford, ble fløyet til Tyskland."

Dette eksemplet lærer oss hva fri etableringsrett, fri kapitalbevegelse og fritt arbeidsmarked betyr i praksis. Det viser hvilke metoder de flernasjonale konsernene kan benytte seg av for å tukte arbeidere som truer med streik for å forbedre levevilkåra sine. Det særmerkte med kapitalisten er at han eier produksjonsmidlene. Han kan ta dem med seg, fly dem til Tyskland. Når arbeiderne har kommet på bedre tanker og England er kommet med i EEC, så kan de få lov til å benytte seg av det frie arbeidsmarkedet og reise etter!

Sosialdemokratene vil ha mer av disse "friheter", det er ingen ting i Roma-traktaten som er til hinder for å innføre sosialisme i Europa. Er disse frihetene for kapitalen nødvendig for at fagforeningene i Europa skal kunne samarbeide? Nei, det er de sjølsagt ikke. At sosialdemokratene ikke synes å skjønne dette, viser hvor klasse-samarbeidspolitikken har ført dem!

ASPENGRN (LO)

SELVIG (NAF)

Framandarbeidar - systemet i EEC truar norske arbeidsfolk

Ein større del av menneska i Europa lever livet sitt som framandarbeidarar. Kvar fjerde industriarbeidar i Frankrike og Belgia, og kvar sjuande i Vest-Tyskland er utlending. Millionar menneske er på "arbeidarvandring". Mange lever i tre- og bleggskur utanfor storbyane. Dei er sjeldan fagorganiserte. Dei har ikkje stemmerett i landet der dei arbeidar. Dei lever mange hundre kilometer borte frå familien. Dei vert utnytta på mange vis.

Dette er ein del av ofra for det økonomiske systemet i EEC med fri etableringsrett og fri kapitalmarknad: Kapital-eigarane kan fritt føra pengane sine over landegrensene og investera, byggja arbeidsplasser, der forteneasta er størst. Arbeidarane må flytta etter, bort frå heim og familie, over landegrensene, om dei vil ha arbeid. Den "frie arbeidsmarknaden" er ein logisk fylgje av den frie kapitalmarknaden: Kapitaleigaren kan kjøpa "arbeidskraft" der ho er billigast og bruka ho der ho gjev størst profitt.

Om Noreg går med i EEC, vert vi ein del av dette umenneskelege systemet i større mon enn no. Men alt i dag merkar vi problema, og dei går ikkje berre ut over framandarbeidarane. Norske arbeidarar møter dei og. Når ein norsk bedriftseigar ikkje får nok arbeidskraft til den løn han byr, har han valet mellom

1. å tilby høgare løn og betre arbeidsvilkår slik at han får norske arbeidarar,
2. eller halda lønene nede og senda bod på framandarbeidarar.

Informasjonssjefen i ein av dei største bedriftene våre, som nyttar mykje framandarbeidarar, sa det nyleg beint ut: "Om betingelsene var bedre enn i dag, jobbene mer tillokkende, tror jeg ikke det ville være vanskelig å skaffe tilstrekkelig arbeidskraft i Norge". Men i staden skaffar altså bedriften framandarbeidarar og kan la vera å by betre vilkår. Nestformannen i Hotell- og Restaurantarbeidarforbundet var inne på det same om sitt fag: "Jeg tror ikke det vil by på vanskeligheter å finne arbeidstakere på det norske marked dersom betingelsene i vårt fag gjøres mer tillokkende."

Framandarbeidarsystemet er altså eit middel til å hindra at arbeidsfolk vinn fram med krav om betre løn og arbeidsvilkår. Det er difor nokså lettvinnt og uansvarleg når arbeidsdirektøren og framstående LO-tillitsmenn prøver feia problemet unna. Dei hevdar at problemet knapt blir stort hjå oss. Men alle EEC-land strir med dette og mange andre land. Kvifor skulle vi bli eit unntak? Somme hevdar at dette ikkje har med EEC å gjera fordi mange av framandarbeidarane der kjem frå land utanfor EEC. Men poenget er at når eitt EEC-land nyttar framandarbeidarar, må arbeidskjøparar i andre EEC-land gjera det same om dei vil tevla på like fot. Problemet er det same anten framandarbeidarane kjem frå EEC-land eller ikkje.

Så lenge vi held oss utanfor EEC, avgjer vi sjølve kor mange arbeidstakarar som skal koma inn på den norske marknaden. Som medlem av EEC gjev vi frå oss retten til slik kontroll. Sjølsagt skal vi ynskja utlendingar velkomen til å arbeida og bu her. Men vi skal ikkje invitere fleire enn dei vi kan by skikkelege bustadar og menneskelege kår. Vi skal ikkje vera med på å gje andre land påskot til å eksportera sine sosiale problem i staden for å løysa dei sjølve og skaffa arbeidsplassar til arbeidarane sine.

Dei som forsvarar framandarbeidarsystemet gjer det gjerne i toleransens og liberalismens namn. Men dette er ein falsk toleranse som opnar for samfunnsvilkår som skaper det motsette av toleranse - rasisme. Vi har sett dome nok på det. Sett på spissen: Det er her tale om ein liberalisme som til sjuande og sist kan bera fascismen i sitt fang.

Vil Noreg vinna på EEC? Kven er Noreg?

Mange av dei nordmenn som kjøper arbeidskraft har kanskje eitt og anna å vinna. Men dei som må selja si arbeidskraft har mindre å gle seg til.

NORGE - ET LITE EEC

Norge er en klassestat der det stort sett er storkapitalen som bestemmer. Hensynet til profitten kommer i første rekke. Hensynet til arbeidsfolk kommer i siste rekke. Arbeidsfolk i industrien blir utsatt for stadig hardere rasjonalisering og arbeidspress. Arbeidsfolk i jordbruk og fiske blir rasjonalisert vekk. Arbeidskraften må flytte dit storkapitalen ønsker. Distriktene blir avfolket. Boligkøene vokser. Arbeidsfolk blir utsatt for stadig økt dyrtid og skattetrykk. Store bedrifter og store inntekter slipper lettere fra skatten, inntektsfordelinga blir stadig skeivere. Demokratiet blir undergravd av byråkrati og kapitalmakt.

Stort sett sanna er også levekåra for arbeidsfolk i Fellesmarkedslanda. Forholda i Norge og i EEC er i hovedtrekk like. Storkonsernene får sin vilje igjennom både i EEC og i Norge, og arbeidsfolk må rette seg etter den. Norge er et lite EEC. Men kapitalen er enda mer monopolisert i EEC enn i Norge. Storkonsernene står enda sterkere i EEC enn i Norge. Dersom Norge går inn i EEC vil monopolene få enda friere spillerom her i landet. Romatraktaten med seinere tillegg tar nettopp sikte på å styrke monopolkapitalen. Norske arbeidsfolk vil få enda verre levevilkår dersom vi kommer under EEC.

Så lenge Norge er kapitalistisk blir arbeiderne utbyttet. Vi kan bare oppheve utbyttinga ved å oppheve kapitalismen. Dersom Norge går inn i EEC, får monopolkapitalen vekk landegrensene som stenger for en effektiv utbytting. Profitten øker. Utbyttinga blir skjerpet. Lønningene blir holdt nede slik at arbeidsfolk får utbetalt en stadig mindre del av verdiene de produserer. Kapitalistene vil tillegge seg en stadig større del av verdiene arbeiderne skaper. Også på andre måter vil EEC gi oss verre kår. Tenker vi oss bare litt om, er det ikke vanskelig å forestille seg hvordan medlemskap i Fellesmarkedet vil virke for arbeidsfolk.

EEC rammer arbeidsfolk

Medlemskap i EEC vil åpne grensene for monopolkapitalen. Det vil føre til hardere konkurranse mellom storkonsernene. Det blir da verre for arbeiderne å få igjennom krav om økt lønn og kortere arbeidstid. Bedriftsledelsen vil svare at konkurransen blir stadig hardere. Derfor kan de ikke gå med på krava. Tvertimot vil de presse sterkere på for å øke arbeidstempoet.

Vi må være klar over at lønningene er lavere og arbeidstida lengre i Fellesmarkedet enn i Norge. Derfor blir det vanskeligere for oss å oppnå forbedringer om vi blir medlem. Lønningene ligger gjennomsnittlig 15 % lavere i EEC-landa enn i Norge. Arbeidstida i EEC-landa i oktober 1967 var gjennomsnittlig 45 timer uka, i Norge 37 timer. EEC-kommisjonen ar sagt at "en må unngå å senke utbyttet av arbeidskraften ved en for rask reduksjon av arbeidstiden." (Regjeringas Markedsutvalg, rapport nr. 1.)

Går vi inn i EEC, kan vi vente oss økt dyrtid. Matvareprisene må gå opp. Subsidiene vil falle bort. Importerte matvarer fra land utenfor Fellesmarkedet bl. a. sydfruktur blir tollbelagt. Rentene må gå opp. Da blir boliglån dyrere. Utlånsrentene ligger opptil 50 % høyere i EEC-landa enn i Norge. Vi kan regne med at renteøkning vil føre til at husleiene går opp 20 - 40 %.

Inntektsfordelinga er enda skeivere i EEC enn i Norge. Etter hvert som det felles arbeidsmarkedet blir til virkelighet, må vi regne med at inntektsforskjellene vil øke også her. Samtidig er skattetrykket på høge inntekter mye lettere i EEC-landa enn hos oss.

Det felles arbeidsmarkedet i EEC, gir storkonsernene frihet til å hente arbeidskraft hvor de ønsker. De kan flytte arbeidskraft over landegrensene. På den måten hindrer de at lønningene stiger i pressområder. Storkonsernene kan spille arbeidere fra ulike land ut mot hverandre. Det svekker solidariteten. Det fører til sosial nød og til rasehat.

Det felles arbeidsmarkedet blir en unnskyldning for myndighetene til å la være å legge arbeidsplasser til utkantstrøkene. I stedet må arbeidsfolk flytte.

Monopolkapitalen styrkes i EEC

Fri etableringsrett og frie kapitalbevegelser legger landet åpent for utenlandsk monopolkapital. Samtidig får de norske storkonsernene fritt slippe til på kontinentet. Det blir enda hardere konkurranse mellom storkonsernene om å øke profitten på bekostning av arbeidsfolk. Norske kapitalister er ikke snillere enn utenlandske. Men medlemskap i EEC vil styrke den overnasjonale monopolkapitalen. Det vil svekke arbeidernes kampmuligheter. Under en streik i en norsk filial kan et internasjonalt storkonsern bare flytte produksjonen til et annet land. Alt snakk om medbestemmelsesrett for arbeiderne i bedrifter blir illusorisk når bedriften er underlagt en konsernledelse i utlandet.

Den utenlandske kontrollen over bedriftene er allerede sterk, og den øker stadig. I 1962 kontrollerte utenlandske kapitalister 15 %. I 1968 kontrollerte de 32 % av norsk industri. Denne økningen skjedde mens vi sto utenfor EEC. Tenk hvordan det blir dersom vi blir medlem! For det er to ting det er verd å merke seg.

1. EEC-landa økte ikke aksjekapitalen sin i Norge i perioden 1962 - 1968. Det var særlig EFTA-statene og USA som sto for økningen av den utenlandske kapitalen. Det som skjer om vi blir medlem av EEC, er at også vest-tysk og fransk kapital underlegger seg norsk næringsliv. Dessuten blir de amerikanske gigantene i Vest-Europa enda mer interessert i Norge om vi blir en del av Fellesmarkedet.

2. Utenlandske kapitalinteresser kan ikke bare kjøpe opp eksisterende norske bedrifter. De må opprette nye filialer. Og det skaper jo nye arbeidsplasser (dersom ikke norske bedrifter samtidig blir utkonkurrert). Men kommer vi inn i EEC, må alle slike skranker for monopolkapitalen vekk. Da kan utlendinger fritt kjøpe opp norske bedrifter. De vil faktisk kunne låne på det norske markedet de pengene de trenger til å kjøpe aksjene i norske bedrifter.

Distriktene rammes

Arbeidsfolk i distriktene vil bli hardt rammet dersom Norge blir medlem av Fellesmarkedet. Avfolkninga av distriktene vil gå enda raskere. Småindustriene og småhandelen i distriktene blir slått ut i konkurransen av storkonsernene i byene. Bøndene taper 58% av inntekten sin dersom vi går inn i EEC uten særordninger for jordbruket. De vil nok få varige særordninger, men det vil bare forlenge døds kampen. De norske myndighetene lar storkapitalen avfolke distriktene og utkonkurrere jordbruket omtrent like raskt i Norge som i EEC. Storkonsernene vil i enda større grad bestemme om distriktene skal få overleve. Dersom vi går inn i EEC, vil det i enda større grad bli storkonsernene som bestemmer om distriktene skal få overleve, og da vil jordbruket bukke under.

Allerede nå sørger myndighetene for at livsgrunnet for fiskerne blir ødelagt. Evensen-utvalget går inn for at norske trålere skal få fiske inn til 4 mil av grunnlinjene. Blir vi med i EEC, må fabrikkskip og trålere fra kontinentet få de samme rettigheter som norske trålere. Dessuten må vi regne med at de vil foreta foredlinga av fisken ombord eller i sine hjemland. En mindre del av foredlinga vil foregå i Norge. Samtidig vil utenlandske kapitalinteresser overta enda mer av den fiskeforedlinga som vil foregå langs norskekysten.

Er det folkestyre i EEC?

Vi vet at det er nokså mye av en illusjon å snakke om at det er folkestyre her i landet. På mange områder er det knapt nok formelt demokrati. I arbeidslivet virker ikke demokratiet, heller ikke i militærforlegningene og på skolene. På de områdene der vi formelt har folkestyre, er det temmelig begrenset. Stortinget har temmelig begrenset myndighet. Det har ofte lite å stille opp mot statsbyråkratiet. Det må stort sett bøye seg for storkapitalen. Et eksempel så vi da Stortinget solgte Årdal og Sunndal Verk til ALCAN. Den myndigheten velgerne har over Stortinget er også liten. Stortinget har i alle år holdt et høyere militærbudsjett enn velgerne ønsker. Stortinget stemte for moms og for å søke om fullt medlemskap i EEC uten å ha fullmakt fra folket.

Trass i alle innskrenkningene i folkestyret, står ikke styresmakter og kapitalmakt heilt fritt. De må ta litt hensyn til folkeviljen. Det arbeidende folket har tilkjempet seg visse demokratiske rettigheter. Kapitalen arbeider for å undergrave disse rettighetene. Blir vi medlem av EEC, blir det lite igjen av folkestyret. EEC er skreddersydd for monopolkapitalen. Ikke en gang de argeste tilhengerne av EEC våger å kalle EEC demokratisk. Parlamentet i EEC har ingen makt. Byråkratiet i EEC, under ledelse av EEC-kommisjonen og Ministerrådet, har enorm makt. Og de prøver på alle måter å legge forholda best mulig til rette for storkonsernene. EEC vil styrke både ekspertvelde og kapitalmakt.

Dyrtida — forsmak på EEC

Vi må ha klart for oss at det er storkonsernene, monopolkapitalen, som har drevet fram EEC. Bare da kan vi klare å forsvare oss mot EEC-framstøtene som kommer. Hvis vi undersøker hva som er likhetene og hva som er forskjellene i den økonomiske strukturen i Norge og i EEC-statene, kan vi lett finne disse framstøtene fra kapitalen og statsmyndighetene. De tar sikte på å samordne Norge med EEC.

Et viktig ledd i denne samordninga var innføringa av moms fra 1. januar 1970. Samtidig blei heile skattesystemet harmonisert etter EEC-standard. Det vil si: Tyngre bør på arbeidsinntekter, mindre på formue og kapitalinntekter, mer skatt av mindre inntekter, mindre skatt på store inntekter.

For å kunne presse gjennom momsens lovte regjeringa at alle skulle få kompensasjon. Arbeidsfolk har fått føle at det ikke blei holdt. Meningen med moms var nettopp at arbeidsfolk skulle betale mer. Men for at belastningen på arbeidsfolk ikke skulle øke for brått, opererte regjeringa med et kjempemessig underskudd på statsbudsjettet for 1970. Det underskuddet måtte dekkes over neste budsjett, og arbeidsfolk fikk føle hvem som skulle betale. Statsbudsjettet for 1971 var et nytt EEC-framstøt. Det tok sikte på å presse levekåra for arbeidsfolk enda mer gjennom økte avgifter på bil, tobakk og alkohol. Det rammet distriktene hardt gjennom økte avgifter for biltransport. Samtidig fikk storkapitalen senket selskapskatten enda et hakk ned til EEC-nivå.

Under dekke av innføringa av moms og statsbudsjettene for 1970 og 1971 har storkapitalen klart å presse prisene oppover til uante høyder. Det er dyrtid for folk med vanlig arbeidsinntekt. I de sju månedene etter tariffoppgjøret i 1970 steg prisindeksen 4,8 poeng. Og det uten noen slags kompensasjon.

Prisstigninga er et middel for storkapitalen til å øke profitten sin til EEC-nivå. På den måten prøver de norske storkonsernene å styrke bedriftene sine til konkurransen i EEC. DYRTIDA ER DET VIKTIGSTE EEC-FRAMSTØTET FRA MONOPOLKAPITALEN.

Forsvarskamp mot EEC

Det arbeidende norske folket får verre levekår om Norge blir medlem av EEC. Bare storkapitalistene har fordel av medlemskap. De kommer inn på et kjempemarked. Arbeidsfolk kan lettest forsvare sine levekår om Norge står utenfor EEC. Det er derfor viktig å ta del i forsvarskampen mot norsk medlemskap i EEC. Støtt anti-EEC-arbeidet! SLUTT OPP OM FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET!

Samtidig må vi huske at det er storkapitalen som rår, i Norge som i EEC. Derfor går utviklinga stort sett i samme lei i Norge som i EEC. Arbeidsfolk kan ikke nøye seg med å holde Norge utenfor Fellesmarkedet. Vi må prøve å hindre at forholda i Norge blir som i EEC også om Norge blir stående utenfor EEC. Alle grupper av det arbeidende folket må reise interessekamp mot byråkrati og kapitalmakt. Arbeidere og funksjonærer må kjempe mot rasjonalisering, dyrtid og økt skattetrykk. Bønder og småbrukere må kjempe mot undergravinga av jordbruket. Fiskerne må kjempe mot at myndighetene favoriserer trålerne og lar Nestlé legge all fiskeforedling under seg. Husmødrene må kjempe mot dyrtida. Kvinnene i arbeidslivet må kjempe for likelønn. Utkantbefolkningen må kjempe mot avfolkninga. Pensjonister og trygdede må kjempe for anstendige kår. Studenter og skoleelever må kjempe mot dyrtid og økt arbeidspress.

INTERESSEKAMP MOT KAPITALEN ER SAMTIDIG FORSVARSKAMP MOT EEC.

EEC rammer arbeidsfolk

FISKERIENE OG EEC

Strukturen i de norske fiskeriene er meget forskjellig fra strukturen i fellesmarkedslanenes fiskerier. De norske fiskeriene må følgelig gjennom en total forvandling om vi velger medlemskap.

Et av de mest karakteristiske kjennetegnene ved de norske fiskeriene er at både fisket og tilvirkningen skjer i relativt små enheter. Stort sett er de norske fiskerne sjøsysselsatte. På kontinentet (og også i England) er fiskerne lønnsstakere på trålere som eies av de store foredlingsbedriftene.

I Norge er de fleste fiskefartøylene (omlag 30 000) under 30 fot, ca. 5000 fartøyer er i størrelsen 30 - 60 fot, mens vel 1000 fartøyer er på mer enn 60 fot. Av disse er det flere hundre sildesnupere. Den norske sjarken driver et ganske lønnsomt kystfiske (uten særlige subsidi-er), mens trålerne stort sett har drevet ulønnsomt de fleste år, til tross for omfattende statssubsidiering.

I Fellesmarkedet er det relativt lite av kystfiske, de fleste fiskefartøylene er trålere som driver på fjerne farvann, bl. a. utenfor kysten av Nord-Norge og i Barentshavet.

Videre er fisket og tilvirkningen av fisken "vertikalt integrert" i EEC, noe som betyr at det er store konserner som har kontrollen både over industribedriftene på land og over trålerflåten. I Norge er fiskerne stort sett selveiere. Væreierne som i tidligere tider hersket på kysten, er forlenget en saga blott.

I Norge er tilvirkingsbedriftene relativt mange og små, spredt langs hele kysten. Bare i Nord-Norge er det ca. 800 bedrifter, hvorav 100 fryserier. I EEC er bedriftene såpass store og konsentrerte i de største byene at f. eks. Findus i sammenlikning ville bli en middels stor bedrift.

Fiskerigrensen

Fra 1. november 1970 ble 12 miles fiskerigrense fullstendig gjennomført i Norge. Det er en livsinteresse for fiskerne å beholde den. Næringsgrunnlaget for norske fiskere blir ødelagt dersom EEC's trålerflåte slipper inn på kystbankene.

Det er blitt hevdet at Norge må kunne nekte utenlandske trålere å fiske innenfor 12 nautiske mil, vel og merke dersom vi samtidig nekter vår egen trålerflåte å fiske i dette området. Det er uklart om EEC vil godta dette. Men hva er sannsynligheten for at Stortinget skal vedta

at norske trålere ikke får fiske innenfor 12 mil av grunnlinjene?

Sannsynligheten for at så skal skje, er relativt liten, framgår det av innstillingen fra Evensen-utvalget. (Innstillingen om Trålerfiske innenfor fiskerigrensen, 1970). Evensen-utvalget, med unntak av de to fisker-representantene fra Nord-Norge, går inn for en fiskerigrense som i realiteten betyr at praktisk talt alle norske trålere (dvs. trålerne under 500 br. reg. tonn) får fiske inntil 4 sjømil av grunnlinjene. I og med at hele Høyre, det meste av Arbeiderpartiet og en god del av representantene for de andre partiene støtter Evensen-utvalgets forslag, er det overveiende sannsynlig at forslaget går gjennom i Stortinget når saken kommer opp til våren 1971.

Dette betyr realistisk sett at Norge ved å vedta en 4 miles grense for sine egne trålere, samtidig aksepterer at EEC-trålerne får adgang til de rike fiskefeltene i beltet mellom 4 og 12 mil, dvs. til å høste av selve livsgrunnlaget for den norske fiskeflåten; den viktigste betingelsen for at bosettingen i Nord-Norge skal kunne opprettholdes.

Råfiskloven

Et EEC-medlemskap vil også gi en lang rekke andre ødeleggende konsekvenser. Råfiskloven og en del andre lovbestemmelser gir de norske fiskerne garantier for at de slipper å bli gjenstand for en hemningsløs utbytting av norske og utenlandske kapitalinteresser. Råfiskloven gir fiskerne en viss kontroll over sine egne produkter, anvendelsen av dem og prisen for dem. Ved et norsk medlemskap i Fellesmarkedet må Råfiskloven oppheves, og Råfisklaget og de øvrige salgsgorganisasjonene oppløses. Alternativet til den ordningen vi har i dag, er foreløpig noe uklar, men det framgår i hvert fall av regjeringens Markedsutvalgs ulike rapporter at det sannsynligvis blir de store filetkonsernene på kontinentet (og de trålerbedriftene de har kontroll over) som kommer til å overta salgslagenes funksjoner på lengre sikt. Dette vil komme til å få katastrofale virkninger for strukturen i de norske fiskeriene.

I tillegg til at Norge må ofre fiskerigrensa og Råfiskloven, skal det kort nevnes at også andre deler av den norske fiskerilovgivningingen må oppgis. EEC's Ministerråd har allerede vedtatt at det norske forbudet mot landing av fisk fra utenlandske trålere må bort, og at bestemmelsene i Loven om eiendomsrett til fiskefartøyer mm. må revideres, slik at det blir adgang også for fiskeforedlingsbedriftene å anskaffe seg fartøyer. Dette kravet er fundamentalt i Fellesmarkedets fiskeripolitikk som på dette punktet går ut på å få gjennomført en horisontal og vertikal integrasjon i fisket, noe som betyr at målet er å danne store havfiskeselskaper integrert med foredlingsindustrien. Dermed får kapitalinteressene kontroll over alle ledd i produksjonsprosessen. På denne måten blir det lite eller ingenting igjen av de sjøsysselsatte norske fiskernes muligheter og frihet til selv å bestemme utviklingen i sin egen næring. Langsomt, men sikkert, vil gigantkonsernene overta produksjon og marked. Den norske fiskerbefolkningen vil tape i "konkurransen" med pengemakten på lengre sikt.

■ All bosetting på kysten fra Vestlandet og nordover er basert på fiske. Norsk fiske er dermed gjensidig avhengig av at denne bosettinga blir bevart.

■ I disse kystfarvannene og i de nærliggende havområdene er det rike fiskeforekomster.

■ Den norske fiskeflåten og foredlingsanleggene på land er avhengig av dette råstoffgrunnlaget.

■ Siklemålet for norsk fiskeripolitikk må være å sikre naturgrunnlaget mot overbeskatning og ødeleggende konkurranse fra fiskere i andre land.

■ I Europa er Norge alene om å ha både dette natur- og råstoffgrunnlaget.

■ Vedtaket i EEC's ministerråd innebærer at dersom Norge blir medlem kan utenlandske trålere konkurrere fritt om råstoffet helt opp til strandlinjen.

■ Klausulen om særordningene i en fem-årsperiode for kystfiskerne betyr i praksis at norske fiskere og resten av kystbefolkningen får en fem-årsfrist til å avvikle fiske og bosetninga.

■ I konkurranse med Europas trålerflåte vil norske fiskere komme til kort. Konsekvensene for kystbefolkningen vil bli de samme som for utkantområdene dersom Norge går inn i Fellesmarkedet. Det vil bli løst en politikk for avfolkning.

EEC og fiskeriene

EEC rammer arbeidsfolk

Bonden får halvert sin inntekt i EEC

Beregninger som ble lagt fram av de norske forhandlerne i Bryssel 2. desember, viser at bondene vil få et inntektstap på 58% ved medlemskap i EEC. Andre beregninger tidligere gir like skremmende, men noe lavere tall. For jordbruket er norsk medlemskap i fellesmarkedet stadig mer umulig.

Melkeprisene

En intern rapport utarbeidet av landbruksøkonomisk institutt for en tid siden etter oppdrag fra Landbruksdepartementet, viser stadig nedgang i driftsoverskuddet ved et eventuelt norsk medlemskap i EEC. Det har spesielt sammenheng med prisene på melk og melkeprodukter. Her hjemme har prisene på disse stadig steget.

Myndighetene i EEC-landene har derimot holdt prisene på melk og melkeprodukter nede i de siste årene. Det skyldes overproduksjonen av disse varer innen Fellesmarkedet. Om dette "inntektsgapet" vil bli enda større er umulig å si. Det vil være avhengig av utviklingen her hjemme og hvilken politikk EEC-landene velger å følge i tiden som kommer.

Resultatet bygger på undersøkelser som er gjort ved en rekke modellbruk. Disse er hentet fra hele landet og de representerer utvilsomt en forholdsvis stor gruppe av våre jordbrukere. I enkelte aviser er det nevnt at en del av nedgangen i inntektene kan kompenseres ved overgang til produkter som har høye priser i EEC-landene som f. eks. kjøtt og bær. Men selv om bondene legger om til varer med høy EEC-pris vil nedgangen i driftsoverskuddet være på fra 15 til 40 prosent.

To beregninger

Landbruksøkonomisk Institutt har ellers foretatt to beregninger, hvorav den ene tar for seg situasjonen for norsk jordbruk hvis man øyeblikkelig gikk inn i EEC, uten særordninger eller unntaksbestemmelser av noen slag. Den andre går ut fra en omlegging til produksjon av landbruksvarer som kan dyrkes i Norge og som vil gi bedre pris hvis landet var medlem av EEC. Det viser seg at resultatet blir nesten det samme.

Halvert inntekt

AV beregningene i rapporten går det bl. a. fram at de typiske vestlandske melkeproduksjonsbruk med et gjennomsnittlig areal på vel 70 dekar, 8 kyr og noen sauer og griser, ville måtte regne med en nedgang i driftsoverskuddet på omlag 50 % eller 8000 kroner hvis Norge gikk inn i EEC. Gjennomsnittsgårdbruk i kornbygder på Østlandet på ca. 300 dekar korn og noen griser, må etter rapporten regne med en nedgang i driftsoverskuddet på 16 000 kroner eller 50 %. Bruk i melk- og kornbygder med litt poteter og rotvekster på ca. 125 dekar jord må også regne med en halvering av driftsoverskuddet. Den gjennomsnittlige nedgangen i driftsoverskuddet ligger på ca. 40 % for de 13 modellbrukene som var med i denne undersøkelsen. Ved en tilsvarende undersøkelse i 1967 ble nedgangen beregnet til ca. 39 prosent.

Det samlede tap i arbeidsinntekt for jordbruket ble beregnet til ca. 700 millioner kroner pr. år.

Ytterligere inntektstap

Etter at beregningen fra landbruksøkonomisk institutt ble kjent, er det foretatt en beregning til. Den ble lagt fram av de norske forhandlerne i Bryssel 2. desember, og den viser et ytterligere inntektstap for dem som er beskjeftiget med jordbruk i tilfelle norsk EEC-medlemskap. Her opereres det med en nedgang i inntekt på 58% eller 1,072 milliarder kroner.

Grunnen til at inntektstapet i følge denne beregningen, er større enn i den før omtalte, er at melkeprisene er blitt ennå lavere i EEC, at hagebruk- og grønnsaksektoren er tatt med (bl.a. gjelder dette poteter), og at de forrige tallene var beregnet før det siste jordbruksoppgjøret.

Varige særordninger ingen redning

Men om jordbruket får varige særordninger innen EEC? Det skulle ikke koste EEC mye. Norsk jordbruk teller så lite. Det skulle være håp om varige særordninger.

Det er viktig å være klar over at Stray forhandler i Bryssel ut fra forutsetningen om at inntekten for norske gårdbrukere må gå ned med opptil 40 prosent. Alle de gevinstene og særordningene han kan oppnå, vil bare bety at inntektstapet blir noe mindre enn 40 prosent.

Det er ikke tale om at bondene vil få opprettholde inntekten sin. Det betyr at norsk jordbruk er fortaapt dersom vi blir med i EEC. Selv om Stray kan minske inntektstapet til 20 prosent, må de fleste brukene bukke under.

Myten om varige særordninger

Det begynner nå etter hvert å gå opp for flere og flere at norsk jordbruk faktisk vil komme til å få såkalte "varige særordninger" hvis vi aksepterer medlemskap i Fellesmarkedet. Statsminister Borten gav oss en forutsettelse da referatet fra Senterpartiets landsstyremøte tidligere i høst ble offentliggjort i Dagbladet. Bortens problem var bl. a.: Sett at Norge får de varige særordningene, hva da? Det ville bli lite igjen av Senterpartiets forbehold og motstand mot EEC, dersom agitasjonen ensidig ble lagt på krav om slike særordninger. Alle som forhandler for Norge i Bryssel vet dette: at norsk jordbruk vil få sine særordninger.

Debatten om særordningene er altså helt fiktiv.

Det er to hovedårsaker til det: For det første fordi det nesten ikke vil koste Fellesmarkedet noe å godta jordbrukets krav. Og for det andre - og viktigst - fordi en ordning med særordninger vil bli basert på en del forutsetninger som vil bli undergravid i løpet av de nærmeste 10-15 år.

Poenget er ganske enkelt at den jordbrukspolitikken, den fiskeripolitikken og den distriktpolitikken og lokaliseringspolitikken som allerede i dag føres, har så nedbrytende virkninger for bygdesamfunnet at bygdenes eksistens er i fare selv om vi blir stående utenfor EEC. Truselen mot bygdesamfunnet, og mange av de mindre lokalsamfunn, er rett og slett en konsekvens av maktforholdene i samfunnet og en følge av den offentlige politikken som blir ført. På lengre sikt er det ikke noe håp for livskraftige bygdesamfunn dersom kapitalkonsentrasjonen, og dermed også konsentrasjonen av arbeidsplassene, fortsetter, like så lite som det er noe håp for bygdenes om sentraliseringen av serviceinstitusjonene utenfor jordbruket fortsetter (skoler, helse etc.).

Spørsmålet om varige særordninger for norsk jordbruk er derfor nokså meningsløst, om man ikke legger om både jordbrukspolitikken og politikken på en rekke av de sektorene som har indirekte virkninger på bosettings- og inntektsforholdene i bygdenes. Dette, som kan være vanskelig nok å tenke seg i dag, vil bli en umulighet i EEC.

Konklusjonen blir derfor at teknokratene i Bryssel med glede vil kunne akseptere de norske "særkravene" i full visshet om at norsk jordbruk i alle fall vil komme til å bukke under. Ikke på grunn av Mansholt-planen og EEC's landbrukspolitikk, men på grunn av norsk kortsyn og tåpelighet når det gjelder samfunnsplanlegging.

Utdanning i EEC-regi

Vi vet at EEC vil ramme norske lønnsarbeidere og bygde-folk hardt. Også for ungdom under utdanning vil EEC bety dårligere levevilkår - prisstigning på flere vareslag, hardere skattlegging ved økt bruk av indirekte skatt (moms), økte husleier p.g.a. heving av rentesatsene. EEC vil også påvirke selve utdanningssystemet og mulighetene for å få arbeid.

Hittil har EEC gjort lite med disse spørsmålene. Men ifølge en melding i EEC-bladet "European Community" nr II/1970 skal undervisningsministrene nå ha et møte i begynnelsen av 1971. Fem punkter skal behandles:

1. samordning av pensum
2. gjensidig godkjenning av eksamener
3. oppretting av flernasjonale universiteter i grenseområder.
4. "europeisering" av en del forskningsinstitutter
5. en samordning av politikken når det gjelder audiovisuelle hjelpemidler.

Hva innebærer dette?

Dette møtet er sannsynligvis begynnelsen til en samordning av videregående undervisning, særlig på høyskole og universitetsplanet. Samordningen vil gjøre folk med slik utdanning anvendbar i alle EEC-land, vil lettere gjøre dem mobiliserbare. Dette betyr at det "frie" arbeidsmarkedet også skal praktiseres for folk med akademisk utdanning og utdanning på teknisknivå. Dette høres kanskje bra ut - "Artig å kunne ta seg jobb i Italia." Men det frie arbeidsmarkedet vil bare for et mindretall bety større valgfrihet. For moteleger, luksusakitekter, folk med toppstillinger i næringslivet vil det være en fordel. Men for det store flertallet vil det ikke bety muligheter for spennende jobber, men at de kan bli tvunget til å reise utenlands for å finne arbeid. De blir nødt til å reise dit kapitalherrene finner det lønnsomt å investere.

De fleste studentene går ikke mot en gylden framtid som selvstendig næringsdrivende, men blir underordnede lønns-takere uten særskilt god betaling. Studentmassen i Norge og i Europa forøvrig blir proletarisert, blir lønnsarbeidere, ettersom kapitalbehov for kvalifisert arbeidskraft stiger.

Hva skjer i Norge?

Skolemyndighetene reoner med det internasjonale arbeidsmarkedet når de planlegger framtidens utdanning. I Kirke og Undervisningsdepartementets "Perspektivanalyse for utdanningssektoren" sies det "at internasjonal mobilitet kan tenkes å få en viss betydning for arbeidskraft-behovet. Det er mulig at Norge bør være innstilt på en viss netto eksport av høyt kvalifisert arbeidskraft. I noen utstrekning finner dette sted allerede i dag, og det er grunn til å tro at slik utvandring vil få økende omfang, som ledd i en allmen øking av den internasjonale arbeidskraftmobiliteten."

Ottosen-komiteén

Dette har de offentlige utredningskomiteéene som støtter med utdanning tatt hensyn til. Dette gjelder særlig Ottosen-komiteén, men også i noen grad Steen- og Gjelsvik-komiteéene. Ottosen-komiteén har som kjent levert fem instillinger med forslag om en omorganisering av høyere utdanning. Forslagene tar sikte på effektivisering og rasjonalisering av høyere utdanning og vil øke arbeidspresset på studentene sterkt. En hovedtanke er at utdanningen skal være fleksibel og kunne tilpasses de til enhver tid rådede behov på arbeidsmarkedet. Ottosen-komiteén mener at fleksibiliteten skal strekke seg over landegrensene. I innstilling 5 sier de: "Det vil bli mer vanlig at mange som utdannes ved norske institusjoner har en større eller mindre del av sin arbeidstid i andre land likeledes at utenlandske statsborgere på tilsvarende måte tar arbeid her. Dimensjoneringen av et lands videregående utdanning utelukkende ut fra oppfatninger av landets egne arbeidskraftbehov er i dag foreldet." Ut fra dette "mener komiteén at institusjonene oftere enn hittil må kunne godkjenne deler av studier avlagt ved andre og ikke nødvendigvis tilsvarende institusjoner. Dette vil stadig bli mer aktuelt også i internasjonal sammenheng."

Konklusjon

Det er kanskje riktig at komiteén ikke har tenkt direkte på å tilpasse undervisningen til EEC. Dette har formann Ottosen selv offentlig benektet. Men det er klart at deres forslag faller sammen med behovene i EEC (jfr. undervisningsministrenes møte i 1971 og prinsippet om det frie arbeidsmarkedet). Hvis vi studerer utdannings-systemet i EEC-land, vil vi se at OKs forslag faller sammen med den franske Fouchet-planen og med anbefalte forslag fra det vest-tyske "Vitenskapråd". I alle tre planer skal det være 4-årig grunnkurs i to trinn + et tredje trinn som skal gi en forholdsvis eksklusiv forsker/special-utdanning.

Disse likhetspunktene er ikke bestemt først og fremst av EEC-medlemskap og EEC-tilpassning. De springer ut av det faktum at franskredne kapitalistiske land er like i alle strukturelle hovedtrekk. Men i og med at utdanningen blir så lik, vil prinsippet om det frie arbeidsmarkedet gjelde med full tyngde også for folk med høyere utdanning

I 1963 hadde de fleste tidligere franske koloniene i Afrika fått politisk selvstendighet, og Frankrike måtte sørge for at de fikk ny ordning med EEC. Etter lange forhandlinger fikk EEC-kommisjonen i store trekk sitt avtaleframlegg igjennom, og 18 afrikanske land ble assosiert etter detaljerte bestemmelser i den såkalte Yaoundé-konvensjonen. (Navnet viser til hovedstaden i Kamerun, der avtalen ble undertegnet). Den skulle gjelde fra 1. juni 1964 og gjaldt følgende land: Burundi, Kamerun, Den sentralafrikanske republikk, Tsjad, Kongo (Kinshasa), Kongo (Brazzaville), Dahomey, Gabon, Øvre Volta, Elfenbenkysten, Madagaskar, Mali, Mauretania, Niger, Rwanda, Senegal, Somalia og Togo. Bare Guinea valgte å stå utenfor, og president Sekou Touré begrunnet det slik: "Guinea har alltid vært motstander av Fellesmarkedets kolonialistiske karakter og kan derfor ikke gå med."

Handel — til fordel for hvem?

Et grunntrekk i Yaoundé - avtalen er at det skal være "likhet og gjensidighet". Alle Fellesmarkedsland skal behandles likt av de atten assosierte, hvilket i praksis betyr at f. eks. Belgia, Italia og Vest-Tyskland skal bli innrømmet de samme fordeler som Frankrike tidligere

Studiesirkel om EEC

Hva er EEC?

Hva betyr medlemskap for Norge?

Hvordan skal informasjonsarbeidet om EEC drives?

Dobbelt-hefte av Politisk Informasjon — ca. 70 sider — om disse og andre spørsmål — beregnet på 5—8 studiekvelder — kan bestilles SF, St. Olavsgt. 27, Oslo 1 eller over telefon 20 69 79. Pris kr. 7,00.

Jeg bestiller stk. eksemplarer av studiesirkelen om EEC.

.....
Navn

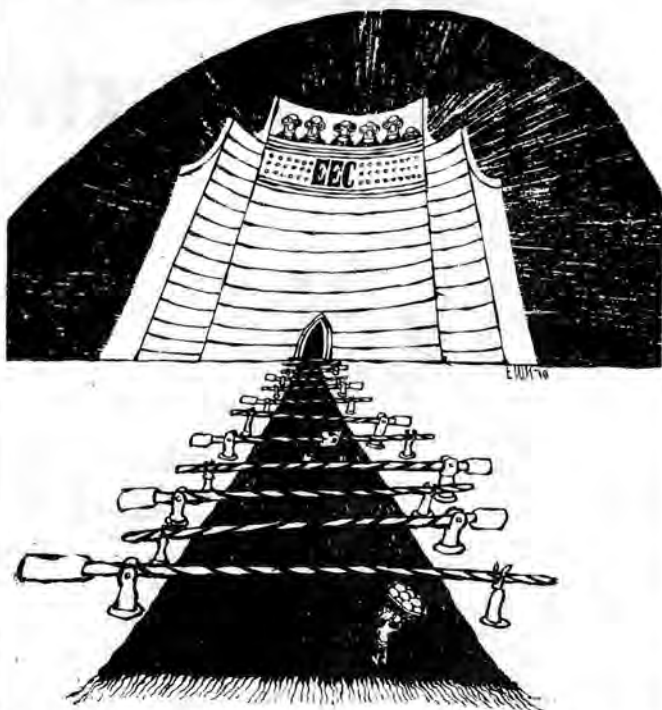
.....
Evl. lag

.....
Adresse

hadde påtvunget seg i forholdet til sine kolonier. Vest-tyske kapitalinteresser får samme rettigheter til å investere i Øvre Volta som Øvre Volta får til å investere i Vest-Tyskland.

Det er ikke alltid slik at økt handel er en fordel. I virkeligheten finnes det rik erfaring for å si at u-landsøkonomier som ligger åpne for en handel som er styrt fra de rike land, vil forbli underutviklet. De har jo så lite selv å selge, bortsett fra råvarer som stadig går nedover i pris. På denne måten er EEC et effektivt instrument for å bevare den gamle "arbeidsdelingen" i verdenssamfunnet, dvs. at de fattige land skal forbli råvareleverandører til en europeisk industri i ekspansjon. Slik er de store monopolenes ønskemål i Europa, og slik er EEC lagt opp for å tjene disse interesser.

På råvarer har det aldri vært noen toll som har lagt hindringer på eksport fra u-landa. U-landa har derfor lite å vinne på gjensidige toll-lettelser innen EEC. De må i de fleste tilfeller gi slipp på sin tollbeskyttelse av egen industri som jo er meget svak og beskjeden. Yaoundé-avtalen holder de assosierte u-landa på plass som råvareprodusenter.

Hvorfor er ikke de assosierte tilfreds?

President Leopold Senghor i Senegal har gjort det helt klart at forholdet mellom de afrikanske statene og EEC har falt ensidig ut til fordel for vest-europeiske interesser. Bytteforholdet følger det gjengse mønster i verdenshandelen: Importprisene blir stadig dyrere i forhold til eksportprisene. Dette er den konklusjonen Senghor trekker: "På denne måten finansierer vi i virkeligheten den stigende levestandard i de rike land."

Når vi ser på handelsstatistikken, er det ikke vanskelig å finne data som forklarer Senghørs uttalelser. Fra 1963 til 1965 steg f. eks. Senegals eksport til EEC med 6%, mens importen i samme tidsrom steg med 36%. På grunn av forverret bytteforhold tapte Senegal i denne perioden 280 millioner dollar. "Gaven" fra den franske statlige u-"hjelp" og EEC's utviklingsfond beløp seg til snau 1/5 av dette tapet. Det er derfor ikke rart at uttrykket "kollektiv ny-kolonialisme" blir brukt for å karakterisere EEC. De tidligere franske koloniene er blitt økonomiske kolonier under EEC i stedet for under Frankrike.

Utviklingsfondet - utvikling for hvem?

En vesentlig del av kontrakforholdet mellom EEC og de afrikanske statene består i opprettelsen av et "utviklingsfond". Hvis en bare ser på størrelsen, blir en slått av at det tallmessig er et betydelig fond. I perioden 1964 - 69 har det vært brukt 800 millioner dollar, mens avtalen for perioden 1970 - 75 går ut på

1 milliard dollar. Alle medlemsland bidrar til fondet som har vært brukt som "bevis" på EEC's u-landsvennlighet. De seinere års debatt om u-hjelp og imperialisme har imidlertid lært oss å se litt mer skeptiske på det som går under betegnelsen "hjelp". Hvis en studerer fondets fordeling på land, områder og prosjekter litt nærmere, oppdager en raskt at fordelingen følger et bevisst mønster.

Hjelp til industrialisering i U-landets egen regi er så godt som bannlyst i EEC's utviklingsfond. Også her skal den tradisjonelle kolonistruktur bli bevart. I 1957 - 63 gikk 0,6% og i 1964 - 68 gikk 1,3% av midlene fra utviklingsfondet til industrialisering. Fondet stimulerer ikke industrialisering som kan stå i motstrid med europeiske kapitalinteresser.

De overlegent største mottakere av fondsmidler i siste periode er Frankrikes "yndlingsland" Elfenbenskysten, Madagaskar og Senegal. Sammen med Kongo (Kinshasa) blir dette fire land som har fått like mye som de andre 14 tilsammen.

Prosjektene blir foreslått fra de afrikanske statene (dvs. de franske eksperter og entreprenører i mange tilfeller) og den endelige avgjørelse er det EEC-kommisjonen som treffer. Et eksempel på at et prosjekt ble avvist fordi det ville ha redusert den europeiske kontroll over Afrika: Da Øvre Volta foreslo at fondet skulle brukes til å finansiere en oljeledning for å føre olje og gass fra Sahara til Vest-Afrika. Årsaken var klar: Den sto i konflikt med de store selskapenes planer om å føre olje og gass fra Algerie til Europa. Det har dessuten vært ført en aktiv kampanje for å hindre metallurgisk og kjemisk industri i Afrika.

En av tankene bak utviklingsfondet er altså å sikre kontroll over råvarer og næringsliv i "mottakerlandet". Dette kommer klart til uttrykk når de aktuelle prosjektene blir nøye gjennomgått. Vi kan velge februar 1968 som et tilfeldig eksempel. Et veiprojekt i Mali blir begrunnet med at veien fører ned til sjøen, underforstått: slik at råvarer kan eksporteres raskere og enklere. Et jordbruksprosjekt i Senegal tar sikte på tradisjonelle eksportprodukter som bomull, sukker, sisal, bananer og jordnøtter. Det samme gjelder Madagaskar. Veier og havner legger beslag på store summer, men bare i tilfeller hvor det kan lette "kontakten" med Europa. Stimulans til selvforsyning eller handel mellom u-land hører ikke hjemme i EEC-fondets forestillinger.

Kva er det å gjere EEC sosialdemokratisk

Guttorm Hansen og Per Kleppe hevdar med stort alvor at EEC skal bli sosialdemokratisk. Kielland og Førde går indignert mot dette. Og begge partar presterer dermed den største bløffen på lenge i norsk politisk debatt: DET FINST NEMLEG IKKJE NOKO MEIR SOSIALDEMOKRATISK I DENNE VERDA ENN EEC!

Systemet er bygd på ein typisk blandingsøkonomi der staten (Kommisjonen) spelar rollen som økonomisk koordinator og stabilisator for ein kapitalistisk økonomi. Sosialpolitikken i EEC har til dels lege framfor den norske under Gerhardsen, og avvikinga av jordbruket og avfolkinga av utkantane har fulgt det same mønstret i store drag. Vi har aldri hørt at det har bydd på vanskar for maktberande sosialdemokratiske parti å underordna seg EEC.

EEC er såleis ikkje noko problem verken for Guttorm Hansen eller Krupp, akkurat som Palme ikkje er noko problem for Wallenberg. Verre er ikkje EEC - og betre er ikkje sosialdemokratiet. Brandt og Saragat, Spaak og Mollat, står alle for status quo i EEC meir enn for fundamentale endringar. Og Wilson frykta smørprisane, men aldri målsettingane i Romatraktaten.

EEC ER SOSIALDEMOKRATISK: DERIMOT ER EEC IKKJE SOSIALISTISK.

EEC**rammer arbeidsfolk****EEC gir utrygge arbeidsplasser**

EEC-tilhengerne snakker om økonomisk tilbakeslag for Norge om vi ikke blir medlem av EEC. De sier at arbeidsplassene kommer i fare om vi blir stående utenfor.

Det er snarere det motsatte som er tilfelle. Arbeidsplassene kommer i fare dersom vi går inn i EEC.

Nasjonaløkonomien

Nasjonaløkonomisk betyr det lite om Norge er med i EEC eller ikke. Det har både Guttorm Hansen og Willoch sagt. Dessverre er det ikke foretatt noen nyere beregninger av hva landet vil tape eller tjene på å stå utenfor. I 1958 kom Tibor Scitovsky (kjent amerikansk økonomiprofessor) til at gevinsten ved spesialisering dersom heile Vest-Europa var samlet i en handelsblokk, var mindre enn 0,05 % av de samlede nasjonalinntekter. I 1962 beregnet dosent Serck-Hanssen ved Sosialøkonomisk institutt i Oslo at Norge ville tape 0,2 % av nasjonalinntekten hvert år på å stå utenfor EEC. Begge disse beregningene er usikre og er noe foreldet nå. Men de viser hvor lite det betyr for nasjonaløkonomien om Norge er medlem av EEC eller ikke.

Hvorfor er det da så sterk agitasjon for EEC. La oss lytte til Gunnar Bøe, rektor ved NTH. Han var statsråd i Gerhardsnes regjering, men gikk ut i 1962 i protest mot DNA's iver etter å komme inn i EEC. Han mente dengang at landet ville tape 200 millioner kroner årlig på å stå utenfor EEC, men så ikke det som noen katastrofe. Nå mener han at Norge vil tape på å bli medlem. Han sier i et intervju med *Fritt Slag (AUF) 7/8 - 1970*:

"Jeg mente i 1962 at det å bli stående utenfor ville koste til å koste endel - målt i kroner og ører. Etter hvert er jeg kommet i åpenbar tvil om dette. Nå er jeg tilbøyelig til å tro at det vil komme til å koste endel dersom vi går inn i EEC.

Jeg tror ikke at en taps- og vinningskonto kan være et avgjørende argument. Men det er ett økonomisk-politisk argument som er uhyre viktig. Og det er at hele Roma-traktaten er gjennomsyret av en gammel-liberalistisk holdning til økonomisk politikk. Det som i virkeligheten vil skje, er at vi legger vårt land åpent for en utstrakt utbytting fra de store konserner i Vest-Europa. For en erklært sosialist betyr et slikt system et vesentlig tilbakeskritt selv i forhold til det systemet vi har her i landet."

Legger landet åpent for storkapitalen

Nasjonaløkonomisk betyr det lite om vi er med i EEC eller ikke. Hvorfor er storkonsernene så ivrige etter at vi skal bli med? Fordi EEC-medlemskap legger landet enda mer åpent for storkonsernene, både norske og utenlandske. De tjener på medlemskap.

Vanlige arbeidsfolk taper på at Norge blir med i EEC. Medlemskap i Fellesmarkedet vil føre til økt dyrtid. Matvareprisene og husleiene vil gå enda mer opp. Skattene må samordnes etter EEC-standard. Det betyr enda flere lettelsener for storbedrifter og folk med høy inntekt, enda sterkere belastning på vanlige arbeidsfolk.

EEC gir storkonsernene fritt spillerom til å etablere seg hvor de ønsker. Utenlandske monopolsekskaper vil få enda lettere adgang til å kjøpe opp norske bedrifter. Det betyr at arbeidstakerne kommer i en svakere strategisk posisjon. Streikeretten blir undergravd. Ved en streik i en norsk bedrift som er underlagt et storkonsern, kan konsernledelsen flytte heile produksjonen til et annet land. Da Ford-arbeiderne i England streiket blei produksjonen flyttet til Vest-Tyskland.

Storkonsernene kan bruke det felles arbeidsmarkedet i EEC

til å flytte arbeidskraft dit de ønsker. Det felles arbeidsmarkedet blir en brekkstang for kapitalen til å holde lønningene nede. EEC-medlemskap fører til at bønder og fiskere rasjonaliseres bort enda raskere enn nå, og at avfolkninga av distriktene tiltar. Storkonsernene vil skape en arbeidskraftreserve for å presse lønningene ned.

Arbeidsplasser i en bedrift under et storkonsern er alltid i fare. Avgjørelsene om driften blir tatt av en fjern konsernledelse. Den bestemmer når bedriften ikke er lønnsom nok og skal nedlegges.

Vi må ikke vente på forhandlingsresultatet

En gjennomgangsmelodi fra EEC-tilhengerne har vært: Vi kan ikke ta standpunkt før forhandlingsresultatet foreligger.

Og: Vi har ikke bundet oss ved å gå til forhandlingsbordet.

Men da er det viktig å spørre: Hva forhandler vi om? Og hva forhandler vi ikke om?

Strays erklæring

Utenriksminister Strays erklæring på ministermøtet med EEC i Bryssel 22. september 1970.

A) Som søkerland aksepterer Norge Roma-traktaten og dens målsetting, herunder den politiske målsetting slik denne kommer til uttrykk i traktatens preambel (forord). De spesielle norske problemer ønskes ikke løst ved traktatendringer, men innenfor Traktatens rammer.

B) Norge aksepterer også de senere vedtak som er truffet på basis av traktatverket, men det blir minnet om at anvendelsen av enkelte av disse i Norge vil skape problemer som må løses under forhandlingene. Når det gjelder fremtidige vedtak om fiskeripolitikken, må dette være et spørsmål for videre forhandling mellom EEC og Norge. Hvis de rådsvedtak som blir fattet innen 1. november i år ikke møter de krav Norge har til den felles fiskeripolitikk, må denne sak drøftes på nytt.

C) Norge aksepterer retningslinjene for den fremtidige politikk samt den hovedregel at problemene skal løses i form av overgangstilstand med unntak av de forhandlings-spørsmål Norge har for landbruket."

Slik startet forhandlingene mellom Norge og EEC i september 1970. Til grunn for Strays erklæring lå stortingsvedtaket i juni 1970 om å opprettholde søknaden om fullt medlemskap i Fellesmarkedet.

Stray har godtatt Romatraktaten

Altså - hva forhandler Stray om? - Og hva forhandler han ikke om?

Han forhandler ikke om Roma-traktaten. Den har han godtatt. Han har godtatt de fire hovedprinsippene: tollunionen, fri etableringsrett, frie kapitalbevegelser, felles arbeidsmarked.

Han har i prinsippet godtatt alle de vedtak som seinere er fattet av EEC's fellesorganer.

Han har godtatt de retningslinjene som ble trukket opp for EEC's framtidige utvikling på Haag-møtet i desember 1969. Han har dermed godtatt at EEC skal utvikle en felles finanspolitikk og en felles europeisk myntenhet med de drastiske innskrenkninger i økonomisk og sosial-politisk handlefrihet som dette innebærer.

Det eneste han vil forhandle om, er en omlegging av EEC's fiskeripolitikk og varige særordninger for norsk jordbruk. Konklusjon: Det regjeringas utsendinger ikke forhandler om i Bryssel, er alt det som utgjør hovedtruselen fra EEC mot det norske samfunn og nordmenn flest.

KAMP MOT

EEC

KAPITALENS FELLESSKAP

Utgitt av Sosialistisk Folkepartis Ungdom
Ansvarlig: Olav Olsen

Om noen har kommentarer, spørsmål, bemerkninger,
kritikk - ønsker mer stoff om EEC - skriv til oss!

Adressen vår er:
SFs Ungdom
Pilestredet 30
Oslo 1

SF-trykk

Hva vil EEC bety for arbeidsfolk

- FORTSATT DYRTID - økte utgifter til mat og bolig.
- STØRRE SKATTETRYKK - harmonisering etter EEC-standard.
- SKJERPET RASJONALISERING - hardere arbeidspress.
- MER STRUKTURRASJONALISERING - utrygge arbeidsplasser.
- ØKT UTENLANDSK KONTROLL - ingen medbestemmelsesrett, streikeretten undergravd, utrygge arbeidsplasser.
- SENTRALISERING AV FAGORGANISASJONENE I BRYSSEL - gjør LO-ledelsen enda mer uavhengig av de fagorganiserte, styrker klassesamarbeidet på toppen.

**Støtt folkebevegelsen mot
medlemskap i EEC med
bidrag og/eller medlemskap
Postgiro 208669
Bankgiro 8200.01.36065
Folkebevegelsens adresse:
Box 515 - Sentrum - Oslo 1**

Jeg ønsker å bli medlem av Folkebevegelsen, kontingent minimum kr. 10.- KLIPP UT SEND INN

Navn:

Adresse/lf:

TA DEL I KAMPEN MOT EEC

Medlemskap i EEC vil være et hardt slag mot det arbeidende folkets interesser. EEC er et framstøt fra storkapitaler. Medlemskap i EEC vil styrke storkapitalen. Det vil forsterke rasjonaliseringa og presset på arbeidere og funksjonærer. EEC vil gi utenlandske kapitalinteresser i enda større grad adgang til å overta norsk næringsliv. Det vil gi utrygge arbeidsplasser. Det felles arbeidsmarkedet vil bli et middel til å presse lønningene ned og splitte arbeidere av ulike nasjonaliteter for å hindre at de samler seg til felles kamp mot kapitalen. EEC vil føre til økt dyrtid og hardere skattetrykk på arbeidsinntekter. Dyrtida vil ramme pensjonister og trygdede hardt.

Medlemskap i EEC vil øke tempoet i avfolkninga av utkantstrøka. Småbrukere og fiskere vil bli rasjonalisert vekk.

Studenter og skoleelever vil bli utsatt for økt dyrtid og større arbeidspress.

Styre og stell vil bli underlagt byråkratiet i Bryssel. Nasjonalt og lokalt sjølstyre blir en illusjon.

EEC er et redskap for mektige kapitalinteresser til å utbytte verdens land.

Det er nødvendig å sette kampen mot EEC i sammenheng med forsvarskampen mot andre framstøt fra storkapitalen.

Sterke parlamentariske og utenom-parlamentariske krefter i Norge og EEC presser på for å få Norge inn i Fellesmarkedet. Storkapitalen ønsker medlemskap, og presser på for å få det. Statsmyndighetene legger alt til rette for å harmonisere Norge med EEC. Innføringa av moms og lettelsene i bedriftsskatten er eksempler på dette.

Arbeidsfolk i by og bygd må derfor samle seg og reise kamp mot norsk medlemskap i EEC. Motstanden mot EEC vokser i styrke, og samler stadig breiere lag av folket. "Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet" samler den største delen av den aktive EEC-motstanden. Folkebevegelsen omfatter alle sosiale grupper som er truet av medlemskap i EEC. Den har tilslutning av folk fra alle politiske partier og fra politisk uavhengige. Det er en vinning for kampen om en størst mulig del av EEC-motstanden kan samles innen Folkebevegelsen.

Det er viktig at flest mulig tar del i kampen mot EEC. Sterke krefter presser på for å få oss inn. Derfor må vi samle oss til forsvar. Derfor må DU ta del i kampen! Skriv innlegg mot EEC til avisene. Send protestbrev mot EEC til dine stortingsrepresentanter. Start diskusjon mot EEC på din arbeidsplass, i ditt bomiljø. Start underskriftaksjon mot EEC. Begynn innsamling av penger til anti-EEC-arbeidet. Sett fram resolusjon mot EEC-medlemskap i din organisasjon. Foreslå at den støtter anti-EEC-arbeidet økonomisk. Krev at din organisasjon slutter opp om anti-EEC-arbeidet.

STØTT KAMPEN MOT EEC!

TA DEL I KAMPEN MOT EEC!

Bli medlem av
Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet.